

Veliko vernih ljudi se danes veseli posvetitve novomašnikov. Pripravljajo se slovesnosti. Spregovorili so po radiu. Povedali so, kako in kdaj so zaslišali klic. Zdaj lahko vemo, ali se je kdo obotavljal in kdo je na krilih poletel h Gospodu. Vsi so se zanj odločili svobodno v svobodi. Ni povsod na svetu tako. Mladi Li xian min bo v daljni deželi posvečen skrivaj. Maševal bo skrivaj po hišah pogumnih katoličanov. Pri vratih bo vedno nekdo na preži. Varovanje mora biti dovolj skrbno. Mladi Li in njegovi verniki so zvesti svetemu očetu. Ne spadajo med vernike državi podrejene Cerkve.

Dve podobi služenja: družbeno svobodna in družbeno zatirana. Obe zavezani zvestobi.

»Si res mene poklical?« se nemara še vedno sprašuje marsikateri duhovnik, ki že leta dolgo opravlja svoje poslanstvo.

Verniki naj se pa vprašamo, koliko hočemo in znamo ceniti njegovo pastoralno prizadevanje. Ali ga s svojim odnosom postavljamo na raven uslužnostnih poklicev, da ga poiščemo za krst otroka in za pokop umrlih staršev, zahtevamo od njega potrdilo za botra, kako spominsko odmaševanje na točno določen datum, tudi če nas potem ni k sveti maši. In rečemo: »Ni mu hudega, je še vedno gospod.«

Ta »gospod« moli za nas, ko smo mi zanemarili osebno in družinsko molitev. Da je to resnica, pokažejo otroci, ki jih sicer še pošiljamo k verouku, a se mnogi ne znajo ne pokrižati in ne zmoliti oče naša.

Ta »gospod« se za nas kot z mlino na veter bojuje proti tokovom sodobnega poganstva in ostaja dostikrat sam s svojim Bogom, ponavljajoč psalmistov in Jezusov klic: Zakaj, zakaj si me zapustil (prim. Mt 27, 46).

Mar je ta »gospod« le še ostanek spoštovanja, ki so ga duhovniku stoletja izkazovali rodovi prednikov? »Teško je prenašati posmehljive poglede«, je javno v homiliji povedal redovnik, »ki sem jih na cesti deležen zato, ker sem duhovnik.«

Gotovo zasov, ko je mati zažela sina duhovnika vikati, ne bo nazaj. Mi vsi ne nikamo več svojih staršev. Medosebni odnosi so se temeljito spremenili. A to nas ne odvezuje od spoštovanja drug drugega.

Pomudimo se ob Jezusu. Skušajmo ga videti ob Genezareškem jezeru. Zamislimo se v njegov poskus. Začenja vabiti neke ribiče, naj pustijo svoje mreže in mu sledijo. Kdo pa pravzaprav je on? Kakšen zaslužek jim pa obeta? A vsi nadaljnji dogodki so nam znani.

Končno pa, saj vprašanje »si res mene poklical« velja za vse kristjane. Si me poklical biti dober oče, dobra mati, dober učitelj, dober delavec, dober kmet, dober vernik ...? Torej si mi zaupal. Ne smem te razočarati.

Pa sem te. Razočaran sem te kot vzgojitelj, kot uslužbenec, kot redovnica, kot duhovnik, kot zakonec, kot politik, kot sanjavi mladostnik in kot onemogli starec. Vendar mi spet in spet prihaja naproti. Hodi okrog vode mojega blatnega jezera in me vabi k svoji studenčnici.

Obljublja in bo izpolnil.

Ena od Jezusovih obljub zadeva njemu posvečene osebe. Tudi danes posvečene novomašnike.

Nova maša je slovenskemu verniku pomenila tako veliko, da je tvegala izrabiti čevlje na poti do oddaljenega kraja slovesnosti. Takrat posebne molitve za svetost duhovnikov niso bile v navadi. Zdaj so, a ne zaradi navade, bolj zaradi potrebe. Če postanejo naša vsakdanja prošnja k Bogu, se nam ne bo zgodilo, da bi ostali brez posvečevalcev. Ni nam potreben poseben pogum kot marsikje v svetu preganjanim vernikom, le pravo razumevanje Jezusove velikodušniške molitve.

Srce Jezusovo, usmili se nas.